

PŘEKÁŽEL

NAPSALA VLASTA PITTNEROVA.

"Vidíš, synečku, vidíš. To zde by mohlo patřit tobě, tak jako by bylo mnoho patřit mně, jsme oba Kučerové, ale naše to nebude. Dostal to člověk cizí a bude to patřit jeho dětem, neb to patří jeho ženě. A z nás budou lesáci." Tak zahovořil Tomáš ke chlapečci.

Hoch mu arci nerozuměl, leč tušením své dětské dušičky jít, vzal strýce kolem krku a řekl: "Mám vás rád, strýče."

"Mám vás rád" — ta slova neřekl k Tomášovi nikdy, neušly jich od lidí sobě podřízených, nebyla by dovedla mu jich říci stará jeho hospodyně vdova i dcera po hajném, jejíhož otce, muže i syna byli zastřelili pytláci a která byla ráda u Tomáše na samotě v lese, protože nemusila mluvit s lidmi. Za ten kus obžvy mu pracovala vyslechla jeho láteření tak klidně, jako by byla vyslechla, kdyby si byl hvízdal. Ani mu také nenapadlo, aby se jí kdy zeptal, zda je u něha ráda. A jeho psi, ti mu to o všem říci nemohli. A nyní slyšel ta slova z těch dětských úst, tak rudých jako ty maliny na pasekách vyslovená hláskem tak něžným, jaký se ozývá pod klembami lesa z ptačích hrdel. A při tom ovíjely se mu kolem krku ty dětské ručky a ta posmutná hošíkova očka hleděla do Tomášových očí, v kterých se zaleskly neobyklé křipče slz, tak jako když se na kapradí v stínu lesů zachvěje rosa.

Tomáš nepostavil chlapece více na zem, nesl jej v náručí. Po dvou třech hodinách cesty usnul chlapeček. Tomášovi nebylo bráně těžkým, zdálo se mu že hoch neváží více, než takové malé srnětko, jaká někdy přemáhal v lese přes příkopy, ana polekaná jeho kroky srna odběhla a srnětko, byť sebe úzkostlivějším mektlem matky vábeno, přeskočilo si netroufalo.

Až za tmavého večera dorazil Tomáš se synkem sestřiným domů a žádaje starou hospodyně, aby pro hochu zřídila lože, pověděl jí několika slovy, co a jak s dítětem jest. "Asi to hubozé překáží," řekla hajná a Tomáš stisknul jí za ta slova pravici. Domluvili se těmi několika slovy ti dva nemluvnové a měli hochu rádi po svém způsobu. Jako by sluněčko bylo zavšitlo pod ten krov staré myslivny, tak zveselil vše hochův příchod. A i hoch sám se rozveselil a povídal "bábě" jak hajnou počal nazývat, že sebal tam daleko na tom gruntě, kde jej měla ráda také taková bába, již stará a kde musel jít s cestou i mladému i starému pantátovi, a kde si jej paní-máma někdy všimla a někdy ne.

Krmili s bábov slepic, kraviček a psy, se strejcem chodil Frolík po lese, a nebál se ani těch houštin, ani ozývajících se z těchto hlasů zvěře, ani rány ze strýcovy pušky. Daleko do lesů zacházel Tomáš se synkem sestřiným, nosil jej na ramenou, hoch pak rád chodil podle strýce v měkkém mechu, jsa obut v střevečích z lín, jaké stará hajná přelsti uměla. Velice se těšival hoch, doslí-li se strýcem na paseku, kde byly hranice Tomášova revíru. Byla ta paseka na svahu lesním, obklíčena lesy jako věncem a všoka porostlá vřesovím. Tu a tam byly skupiny malin a plence ostružin, zde onde jako by se válně vysázeny celé záhony jahod a k balvanům tu a tam paseku prorývaly čim pozvedalo svoje tuhavozelené stonky borůvky a brusinky.

V prostřed paseky stálo velké, pokrivená borovice vzpínajíc mohutně svoje větve ku straně, odkud slunce vycházelo. Stála tu tak sama, kura její byla ručá jako by jí slunce bylo sehválně obarvilo.

Na této borovici měly hnízda veverky. Za každým rozsocháčem mezi spleti větvi tu bylo se jedno uverčí hnízdo, měla zde ta roztočilá zvirátka jaksi domovské prá-

vo. Však měl ten veverčí rod kožičky svoje tak do ruda zbarvené jako ta kura borovice. Nebylo by sebe bystřejší oko rozeznalo ty čiperky ode pně starého stromu, pakli větríce nebezpečí stihlým tlčenem se k němu přitiskly.

Sem, došel-li Tomáš s Frolíkem, nechtěl hoch ani odejít. Musil strýce zahřívati, zatřásti stromem, ano i vystřeliti, jen aby veverky daly se v poskok po větvích a skryly se na rychlo za sukly stromu i do rozcuchaných, ledabyly upravených svých hnízd.

Hošík měl radost z toho tropení, chtěl, at jej strýce vysadí na strom, at chytne mu veverku, jen at ale žádnou nezastřelí. A což když pojednou ukázal mu strýce pod stromem pohozený kousek perníku, několik suchých švestek, mákem sypaný preclík, kterouž mlsku prý veverky mysliveovu Frolíkovi hodily.

Nepoznal hošík, že perník z medu lesních včel i preclík z domácí mouky i sušené švestky jsou ze špižirny staré hajné: chutnaly mu tak dobře, jak právě byl cestou po lese vyhladověl.

A poslal ručkou veverkám na strom nahoru hubičky a hajné doma vyprávěl, jak má ty zručky rád. Hned po streji a po bábě. A strýce Tomáš naslouchal taje smích i slzy.

IX.

Zašel Tomáš hlavně k přimlouvání hajné, která se od Frolíka, jak sama říkala, naučila mluvit, ke konci podzimu opět do rodné dědiny. Hocho s sebou však nevezal, řka, že aspoň uslyší, jak o něho matka stojí.

Vrátil se druhého dne, zamračen a zakaboněn, jako by mu byli pytláci nejvzácnější kus zvěře v revíru odstřelili. Donesl Frolíkovi v uzlíčku trochu prádla a šatstva, které pro hochu nachystala stará Háta a stříbrný tolar, který mu poslal dědouněk. Matka poslala mu trochu jablek. Po několika dnech vypověděl Tomáš hajné, jak se doma domrzl.

Lekla prý se setra, že snad mu chlapeček již překáží, že vede ho zpět a ujišťovala, že teprve když hoch odešel, se zdá, že pantáta jak se patří si libuje v hospodářství a starý pantáta na výměnku že zjasnil čelo záplna.

"I tak tam vícekrát nechodte a Frolík zůstane náš, at jim tam nepřekáží," řekla hajná. Tomáš přikývnul.

Večer namazala hajná Frolíkovi na chléb tak tlustě máslo, že se hoch smál, že se bába prý zmýšlí a dává mu máslo s chlebem.

Zapadli v myslivně v lesích sněhem a Frolíkovo dětství zahříválo je tak, jako ten oheň v kamnech, živěný celými poleny a udržovaný ve dne i v noci. Frolík i v zimě šel se strýcem do lesa.

Chodili zakládat srněčinu, obhlížet po stopách lišek, rysů, kun i vlčích, potloukali se tehdy ještě dosti daleko po lesích. Frolíkovi stýskalo se po veverských, leč k pasece bylo daleko, rozky hochovy nebyly by se probředly sněhem a strýce nemohl jej nosit jsa zakuklen v kozielu.

Bába hajná vypravovala mu, že ty veversky nyní spinkají, zavrtajíc se do hnízda, přitlivše se huňatými svými ocásky. Ze se již zdá o jaro, o mladých sískách semenných, o lískových oršákách, o bukvičkách, o jahodách a malinách a o tom hoškém, malém chlapečkovi z myslivny, pro kterého budou v létě zase sehvávati ty nejlepší svoje mlsky.

Přišlo jaro i léto. Frolík vyrůstal a již jako sta jiných dětí, skoly neměl ani poznati, do nejbližší dědiny bylo daleko. Strýcehodlal jej sám naučit čísti, psát a počítati.

Tomáš si k vůli chlapečkovi počínal jaksi oblibovati myslivost a věru, že se již zanášel myšlenkou, že z

chlapeček myslivec vychová. A zase si přál, abych chlapeček byl jen rolníkem, mnil, že zakoupí mu za svůj podíl něco pozemků. Leč pomyslení na nevolnictví, na robotu, myšlenku zase zahubilo.

A tak uplynuly dny a týdny, léta střídala se se zimou a Frolík byl již hnedle deset roků star.

Tomáš nedošel více na rodný grunt. Jedenkrát vypravila se ke Kučerovu synu do osamělé myslivny Háta dcera Martina. Byla by došla Háta sama, leč nesloužily jí nohy a dech. Jen stero pozdravů vzkázala, at hochu si jen ponechá, až si matka pro něho přijde.

Že hochu vůbec nedá, odvětil Tomáš, a tu Martina vyprávěla, že jest u nich na gruntě, na Kučerově bohatém gruntě přece jenom smutno, že nedostavil se posud dědce. Lidé že říkají znovu a znovu, že zavolal si pantáta Kučera na osud, učiniv deern dědičkou, nyní že na gruntě nebude dědice. Ani děvčátko se nepřihlásilo, nebylo položeno do kolébky, nevinula je k sobě slídná matka jako růže poupatko.

"To je boží trest za to, že Frolíka odstřelili," řekla stará hajná.

"Máma říká, že jináče nebude, že bude přece prej Frolík Kučerou, že bude na gruntě hospodařit. To prej za to, že pantáta čtyři syny z domu vybil, tak musí bejt nástupcem vnuk, kterého nečekali a nevětili. A ty pranostky máminy neselžou," vykládala Martina. Tomáš vzkázal pozdravení.

Tu zase po čase, právě kdy v den svatého Floriana tomu bylo deset let, co Anička v žalu a slzách synka svého povila, zakmitla se lesní cestou k Tomášově myslivně pestrá sukne a zatřpytil se zlatý čepce na hlavě statné selky. Byl to zjev zde nebylý, zde chodily kolem jenom chudé ženy na roští aneb prosykovaly se cikány v strakatých cárech.

Tomáš seděl před myslivnou a vyprávěl Frolíkovi, že půjdou se již brzy podívati k staré borovici na veversky. Nevěděl arci Frolík více, že veverky mu poskytuji mlso, ale rád pozoroval čilá zvirátka nechtěje však, by mu strýce některou z těch čiperek domů donesl. Nechtěl vznítit zvirátka v kleci.

"Ještě leží sniž v příkopech, zmrzlý v kolika vrstvách, jak roztaje, půjdeme na paseku. Vždyť je zde již jaro, již i vlaštovky poleťují, ba i ti hadi rozlézají se po sluněčce," pravil strýce k chlapečkovi. Vypadali sočie zde podle sebe ne jako otec se synkem, ale jako děd s vnukem, tak s staral Tomáš.

"Kdo jest to strejce?" otázal se hoch, ukazaje na selku, která právě otvírala bránku ve zdi kolem dvorku myslivny se táhnoucí.

"To jest — to jest —" Tomáš zaelonil si rukou oči, nemoha svého pohledu uvěřiti.

"Tvoje maminka, Frolíku," řekla Anička, neb ona to byla.

"Má sestra!" zvolal Tomáš.

"Paní-máma Kučerka," zaslala hajná.

Anička podala ruku bratrovi i hajné, políbila Frolíka a usedajíc na lavičku vedle bratra pravila: "Nechala jsem povoz dole v dědině, varovali mě lidé at se nevydávám s mladým koněm do lesů. Hrákázali mi sem k vám cestu a věru, že jsem se skoro bála mezi těmi srnami, že zde Tomáš vychází."

"Má vůle to nebyla, že jsi zde," pozdravil Tomáš.

"Dělní jsem se vyděl," počala opět selka. "Ani na pantátu se nepříběh posívat, jako lys byl zapomenut, že jsi od Kučerů."

"Pantáta mě vybil a odjel, povídat si nemáme ničeho co by nám radost dělo, tak co lit vás! Jestě bych tam překážel," ještě tepleji Tomáš zabušel.

Anička se odmlčela, rozhlížela se kolem, přešla rukou čelo, pohledla sebou, až ne ní ledvábná sukne zastavila. Přitáhla k sobě Frolíka a kladla jej po hlavě, tázala se: "Tak co, poznal jsi mam?"

"Jste paní-máma od Kučerů, vidíte," řekl hoch jaksi nevěstě.

"Jsu tvoje maminka, Frolíku, a vezmu si tě sebou. Však ti to Tomáš vzkázala nebožka stará Háta, at si tu hochu necháš, až si pro něho přijde matka."

"Háta jest nebožkou? Nebyla tak stará," prohodil Tomáš.

"Ale sedřená. Pak říkala, že jí narození Martinu ubralo věku. A humírala jako prorokyně. Řekla, at si jdu pro syna, že z něho bude Kučera, tak at ho vychovám tam, kam patří," s tichými slzami řekla Anička.

"Tam vám překážel," odvětil Tomáš.

(Pokračování.)

Novému předplatiteli zašleme tento román od začátku úplně zdarma.

Olidské lásce a zlamání.

Stará a pravdivá pověst.

Žili u nás v dědině dva lidé, muž a žena. Byli chudí a vezdejšího chleba si těžko dobývali, ale pro tu chudobu a práci se nemoutili; nejvíce je bolelo a jako v zakletí smutné den co den proti vůli je stálo znenadání, že život jejich jest tak prázdný a osamělý a bez útěchy a bez vláhy jako rozvité kalichy planých květů na pokraji kamenité cesty.

Zvláště žena, když uléhala ke spánku, shrnula si všechny dlouhé vlasy své do tváře, přitiskla beznadějně dlaně na oči a ústa, zabohánila litostí hlavu do peřiny a plakávala.

Když konečně po dlouhé době se tichá její touha vyplnila, tak bylo jí pojednou, jakoby nenadálou rozkoš a teplo neznámé ani obsahnouti nemohla ve svém srdci rozechvělém. Radostí se i ze spánku probouzela a brávala si dětáček své k prsou blíže, hladila mu rukou hebkou hlavičku dětskou a poslouchala slaboučký jeho dech. A když nemocí naríkalo usadavě, tiskla si je k srdci materskému, polibky vláhlými konejšila bezmocného toho ptáčka a v duši plakávala s ním. — Za to když malíčké dětátko, růžové a buclaté zase zhrávo na ni pohlédlo veselým modrým očima a se usmálo, jakoby zapomená na probdělé noci a námuha.

Ale radost ta brzo jí zhořkla. Dítě totiž stárla a pomalu již dospívalo roku čtvrtého a přece tělo jeho zůstávalo pořád stejné, jen hlava mu poněkud přiměřeně rostla; z peřinky se do té doby ještě ani nevzpělo. Ale chudí lidé vzpomněli si na osmdesátiletou židovku, která přeběhla ještě dědinu jako mladá dívčice. A ta židovka sama o sobě říkala, že se na nohy stavěla teprve o desíti letech a ještě do dnešního dne je lituje, že jí rodiče tak brzo nutili do chůze.

Ale dětku bylo devět let a přišlo i patnácté — a pořád ještě leželo na peřině na nečekaně. S jidlem bylo už jináče: zrovna jako to bývalo v pohádkách. Když se o-bědvalo, nespokojilo se jako jiné děti s několika lžičkami mléka, s kouskem chleba, ale snědlo více než oba starí dohromady a ještě se ohlíželo po něm. Matka se toho hrozila a přece snesla, co měla, až se dítě utišilo.

Po nějaké době však i v tou nastal obrát. Když totiž odešli rodiče za práci, seskočilo dětko každé den s peřek, porýpalo se v knedlíkách, jež si sehválo od o-bědi k večeru, a s ním je potom rozházel po zemi. Lidé ti chudí byli tina celí zoufalí a nevěděli si dlouho rady ani pomoci.

Až hlasy také šel hochův ožlo oken a pískal na svou přebá, a by mu prodal "hadry, kšest, stáří, železo." Raději měl tak trochu takových odpadků a peníze, kýchli na hadičce. Když sešel do jíhly, náhodou také políbil na dětku na nečekání a žena se nemohla ani jí oděd, co a jak ani se jíli nechtal říkat si za ním zařít, obrátil se k ní nepozorovaně hadbát a všecko jímu septem vyložil a radu jímu dal, jak se pomáhat.

Nevychovával prý si své vlastní dítě, ale dítě své a podlédalo. A proto posta tomti dítěti jen dluha a ostatní sňž zůstalo smutně stejné. Ostavně, at se soudu přisloví, jak jim poradil.

Chudí lidé ani touhu věřiti ne-

Zasílatelům dobytka

Pro spolehlivé a poctivé obslužení zasílejte váš dobytek firmě

INTER-STATE LIVE STOCK COMMISSION (Incorporated) CO. v SOUTH OMAHA, - NEBR.

Jsmo zařadění mezi získatelé nejvyšších cen a náš obchod byl zbudován jedině na zásluze. ZKUSTE NAS!!

R. L. REYNOLDS, prodávác hov. dobytka
J. R. McPHAIL, prodávác vep. dobytka
JIM DONOHUE, výpomocní prodávác
GEO. ASHBURN, výpomocní prodávác

CHAS. F. COX, řídící (Manager)
FRANK ROBERTS, prodávác ovci
ED. O'BANION, výpomocní prodávác
JOSEPH TOMES, kasír
PANI J. DONAHUE, v. úřadovně.

V úřadovně jsmo vždy brzo i pozdě. Tel. v úřadovně (office tel.) South 378

entě, ale na konec to přece zkusili. Dle pokynu hadrářova rozdělali v jízbě na zem; oheň, okolo ohně rozestavili skořáčky z rozbitých vajec a do těch nalili vody na vaření. A odešli za dvěma a dvali se klíčovou dírkou, jak se bude dítě chovati. Dlouho nečekali.

Sotva zapadly dvěře, již seskočilo to děcko z neek, křičovitě a pitvorně okolo ohně a skořápek kráčelo a se všech stran si je prohlíželo a kývalo nad nimi velikou hlavou, ale nevymyslelo nic. "Už jsem starý čert" rozumovalo děcko hlasitě, "ale v takových hrncích vařiti jsem ještě neviděl." A rozehtal se k ohni a koplo do rozestavených skořápek, až se voda rozstříkla.

Matce za dvěřmi se tím zjevem hrdo sevřelo a srdce bolestí stáhlo, div neklesla; tak jí bylo líto sebe samé i toho dítěte. Otec však, jak vše viděl a slyšel, tak se rozezlil, že vnikl do jížby a pohoděnce vystřelil za dvěře. Zvlásto při tom bylo, že podhoděnce v té chvíli zmizel a zanikl, jak by se pod ním země propadla.

Otec dále se oň nestaral a za krátko se uklidnil a žil spokojen, ale matka dlouho potom byla rozrušena a v životě se už necítla šťastna, protože nemohla zapomenouti na to dítě, se kterým půl života prožila, na to dítě nešťastné, třeba podvržené.

Co se stane z potopených lodí?

V dobách míru mohou být v mnohých případech konány pokusy, vyzvednutí potopenou lodí, ale v době válečné není na to času. Rozhodujícím pro výsledek pokusu ovšem je především hloubka, v níž vrak leží, pak také okolnost, mnoho-li je pokryt písečnými nebo jinými měkkými částkami mořského dna. Že potopené lodí propadají časem úplně zkáze, je samozřejmo, ale může se tak státi, v době nestejně dlouhé, dle toho, z jakého materiálu loď byla, jak těžký měla náklad a byla-li vystavena vniknutí vlh či ne. Lodí také klesají rozdílnou rychlostí. Dříve, neupříliš zatížená plavtilo klesá, když je už mimo vliv mořských vln, velice pomalu, a trvá jistě aspoň čtvrt hodiny než dosáhne hloubky 150 m. Také pozorují námořníci na mořské dno, když položí se bez prostředků nárazu, zvláště užití mořské dno kamenité. Po-
vše toho by taková loď, nebyla-li ve vlnách vodní příbš poskožena, klesla na dno celkem dosti pomalu a zůstala tam tak hodiny dlouho, předpokládaje, že by na její zkáze pracoval jen obvyklý vliv a účinky mořské vody a rostlinstva, jinak klesá ke dnu loď těžká, která prndbějí naroz na dno a propadá zkáze rychleji, byla-li poskožena nepříteřskými střelami. Další osud potopené lodí si možno představití zeeln ži-

vě. Její trup nebo jeho trosky potáhnou se znenáhla vápennou usazeninou, vyluzovanou menšími nebo většími obyvateli hlubších mořských vrstev. Vápenná kůra se stane časem silnější, neboť vystřídávají se stále nová a nová pokolení těchto zvířátek. Pak se na vraku usadí různé škeble, korále, houby, množství měkkýšů, mořské rostliny atd., a tím se pomalu skládají také dřevěné částky lodí. Konečně musí přijít doba, kdy se loď rozpadne, ale nikdy nemůže říci, za jak dlouho se tak stane. Železné lodí rozpadnou se rozhodně mnohem dříve než dřevěné, protože chemický účinek mořské vody rychle ničí železo. Také měď neodolá tomuto vlivu příliš dlouho a ze všech kovů jedině zlato a platina jsou mořskou vodou nezníčitelné. Železné lodí jsou tedy v moři brzy zničeny, kdežto rozklad vraků dřevěných může trvat několik století.

Pomsta Pytláku.
"Věrní až do skonání".
Zkamená závist!
Tři povídky v jedné knize od Karla Červeny. — Pošleme všechny tři povídky do kterékoli části Spojených Států vyplaceně
za 35ct.
ODVARKA BROS., Clarkson, Nebr.

Storax Old Saxon Brand
ALWAYS POPULAR

Pastor König's Nerven Stärker.
Padoucnické zachvaty.
Walter Head.
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické zachvaty každé dva nebo tři týdny od 33 let, kterých se ledi nemohla zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvátena tímto neduhem již po celé tři roky a také se cítím dobře. Pustili přiznání.
Pani J. S. Griffin.
Záručné